

Бодљикаво пресе

Уредништво и администрација:
Београд, Добричина 30/II

Примеран 5.— динара

Претплату прима «Преса» за:
продају новина и часописа
Београд, Влајковићева 8.

Претплата, тромесечно 48.—
дин., полугодишње 96.— дин.
годишње 192.— динара.

БЕОГРАД, СУБОТА 26 АВГУСТА 1944

БРОЈ 144 — ГОД. IV

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

РАЗГОВОРИ УГОДНИ...

- Ви сте авијатичар!
- Да, а пре тога сам био заповедник подморнице. Не знам шта ћу сад да радим.
- Како то!
- Па авион ми је пао у море, а подморница ми је одлетела у ваздух.

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

ПОВОДОМ САСТАНКА ТИТО—ШУБАШИЋ—ЧЕРЧИЛ

Рим, 26 августа
Састанак Тита, Шубашића и Черчила у Риму протекао је у срданим разговорима. Том приликом, срданост је манифестована и тиме, што је извршена размена поклона. Тито је покло-

нио Шубашићу једну госпођицу из хаража, Шубашић Черчилу куту југословенских «Регалитас» цигара, Шубашић је поклонисао Титу Орден за заслуге на убијању Срба, а Черчил је и једном и другом — обећао помоћ и гаранције...

СЛУЧАЈ ПОЉСКЕ

Женева, 26 августа
Пошто за Пољску постоје неколико емигрантских влада, Пољаци намеравају да туку светски рекорд у том правцу. Секула Дрлевић послао је Пољацима следећи телеграм:

«Само напред. И ја сам основао

владу и прогласио се председником црногорске владе иако се у Црној Гори не налазим. Није то тешка ствар. Што више пољаја, то бољи приход, а то је најважније на данашњој скупштини. Срданчо честитам. Ваш Секула.»

ЈОШ ЈЕДНА ИЗЈАВА ГОСПОЂЕ РУЗВЕЛТ

Вашингтон, 26 августа

Госпођа Рузвелт, војни и дипломатски коментатор господина председника Франклина Рузвелта, изјавила је претставницима сифражетске Лиге у Америци следеће:

«После рата, одузећемо Паризу право диктирања моде.»
Мис Евелин Бекер је на то упитала:

«Шта се може конкретније очекивати у том правцу после рата?»

Госпођа Рузвелт је изјавила да је:

«Моду ћу диктирати ја. Мој шарм и моја љупкост, довољна су гаранција за то.»

Он жели да постане новинар...

Седне читаоц увече, код куће или у кафани, рашири новине и чита. Прочита оно што га интересује. Ако му се нешто допадне каже:

— Сила је овај новинар, одлично пише.

Не помисли он колико је муче имао тај новинар док је постао «сила», и колико је тежак новинарски «занат» у почетку.

Осване једног дана у редакцији неки младић. Каже, нови сарадник. Гледају га његове будуће колеге помало сежљиво. Гледа и он њих, али се интересовањем.

Добија он прва упутства.

— Ви као најмлађи треба да слушате старије колеге. Ако нешто не знате ви их упитајте.

Један старији колега каже:

— Држи се ти овога: Није за новине, ако пас уједе дете, већ ако дете уједе пса. Другим речима, треба да пронађеш сензације које занимају публику.

Пође он да тражи сензације. Иде улицама и гледа око себе, четвере очи отворио.

На једном углу гомила света. Вади нотес и оловку и гура се кроз гомилу света. Види: на калдрми лежи онесвештен човек. Распитује једног очевидца шта се догодило?

— Ритнуо се коњ и ударио овог човека у стомак.

Очевидец прича: познаје овога човека, зна му име, зна чак и како се зове коњ и који је број кола...

Сарадник разочаран враћа нотес и налив-перо у џеп.

— Бар да је човек мртав, још би икако ишло, или да се човек ритнуо па оборио коња...

На једној пијаци свађају се два пијана човека. То није ни важно. Важно је да један другог хоће да закоље.

Стоји сарадник и посматра.

— Васо, ти си мени узео паре, — понавља један непрекидно са упорношћу пијаног човека.

— Лажеш, — вели други и маше ножем.

Пошто је први био истрајан у тврђењу да му је Васо узео паре, други га је оборио на земљу показујући најозбиљнију намеру да га закоље.

Сарадник већ види у машти трећу страну листа: «Језиво убиство устред дана». Вади нотес и оловку. Починје нешто да пише и моли Бога да се убиство догоди. Али, то се није догодило јер се «убица» предомислио.

Три су дана прошла без икаквих сензација. Свет као да се сложио против новог сарадника:

Нови сарадник је у очајању. Сретне на улици једног пријатеља и почне га молити да му учини једну услугу: да уједе неког пса.

— Шта? Вели овај. Зар мислиш ако си ти полудео да морам и ја?

Одлази увраћен и без поздрава.

Сав очајан кружи сарадник улицама. У подне се враћа празних руку у редакцију.

— Где сте ви целог јутра? Кад нисте потребни овде сте, а кад вас човек затраба, нигде вас. И-

— Што не идеш кући!
— Жена ми је бесна.
— А зашто је бесна!
— Зато што не идем кући!

нити ко убија, нити краде. Ситуација је за њега постала незгодна.

— Шта ви уопште радите? За три дана нисте ништа донели...

Сарадник из учтивости црвени и замуцкује.

Одлази он у зоолошки врт да види тамошње новости. Напише велику репортажу.

— Ово је написано до сада већ стотину пута. Покушајте са нечим другим.

Недељу дана прође без новост.

дите да узмете податке у полицији, десила се велика крађа.

Сутра у новинама његова прва репортажа. Лед је пробijen. Сад већ лакше дише, али зато сажљиво посматра сваког новајлију, сећајући се својих мука у почетку.

— Ја идем још брже кад сам сам.

— Баш добро што не идем с тобом кад сам сам, јер бих морао да трчим.

БЕНЕДЕТО КРОЧЕ ОБЈАШЊАВА СВОЈУ ОСТАВКУ

Београд, 26 августа

Како јавља амерички новинар Хенри Ц. Паркард, Бенедето Кроче, прослављени филозоф, писац «Естетике» и бивши министар без портфеља у Бономијевој влади упутио је једно писмо свом бившем министру председнику у којему објашњава разлоге своје оставке.

У писму се између осталог каже:

«... међутим, с једне стране љубазно наваљивање и молбе савезничке команде, а с друге

племенита илузија да ћу моћи да допринесем обнови Италије, нагонили су ме да прихватим положај. Кажем илузија, јер одмах оио што ме окружи, горко ме је разочарало. Написао сам на људе интриганте, који су се бринули само за своје личне интересе, установио сам да ни један од нас нема иза себе народ...»

Сада Бенедето Кроче у својој вили у Соренту заиста може много у самоћи да размишља, после своје авантуре, о лепоти и племенитости илузија...

ВАНРЕДНА ОВЛАШТЕЊА ЗА МОРИСОНА

Лондон, 26 августа

Морисон, министар за информације у Енглеској, затражио је од Черчила ванредна овлаштења. Он је захтевао да му се дозволи да лично ухапси сваког онога, ко затражи нека објашњења поводом «У 1». Ово питање решавало се на тајној седници владе

у Лондону. Пре него што је овлаштење требало да буде изгласано, упитао је Черчил:

— Колега, идеја није лоша, али пре тога, шта коначно мислите да предузмете против V 11

Морисону је нагло позлило. Седница је прекинута и одгођена.

Унутрашња ситуација

ЗАГОНЕТКА У ДУХУ ВРЕМЕНА

Авион пушта маглу. А ко хвата маглу? (Београдјан)

САВРЕМЕНА ПОЕЗИЈА

АТЕНЦИОНЕ!

(Пева се на шлагер „Илузионе“)

Атениционе! Атениционе!
Зграби панталоне,
Хватај камионе,
Не чекај авионе.

ХОЋЕ ТИЦА!

Пева се на песму: „Хоће чита хоће рано...“

Хоће тика, хоће, роде,
Хоће тика
да — убоде.
Хоће тика хоће рано
хоће тика полагао

КРОЗ БЕОГРАД

Интервју са „МАЛИМ ТОШОМ“ Новопеченим бифецијом

Београд, 26 августа

Ових дана прошао сам случајно кроз пијаци „Смедеревски Ђерам“ и сусрео сам старог, познатог по јевтиним ценама трговца (бакалина) малог Тодора, који је остао, и то у правом смислу без пребијене паре. У разговору упитао сам га са чим се занима.

— Ето, отворио сам мали бифепа ако може да се извучем из платке. Рађња ми се налази на оном истом месту где ми је била и бакалска радња. Са сопствеником сам се изравнао. Но ипак сам постигао успех, јер газда Рака ми је ударио нов патос и прозоре је оправдио. Имам неколико муштерија који ме помажу, односно троше моје пиће.

— А како стоје са давањем на вересију?

— А, драги пријатељу, тога више нема, умро коњ. Да је била добра не бих ја дотерао до просјачког штапа.

— Да ли и даље код вас свраћају ваши вересијаши?

— О, да, само сви се они праве Тодори за повраћај дуговања. А што се тиче утрошка алкохола ипак они су први.

— Да ли можете да опстаните?

— Па да видите, послао помало иде, ето спремам се да отворим ново буре вина, и сваком ново-придошлом муштерији дам бесплатно (само да лизне) и да сваки да свој суд о мојој способности у винарству.

— А како стоји са вашим ранијим манама, г. Тодоре?

— Више нећу ништа да радим оно што сам чинио, а чинио сам увек само глупости. Жене, карте, девојке... Тога више неће бити у мојој радњи. Уверавам вас. Само изволте и ви свратите. Па ћете и сами видети да сам се много у чему изменио.

ТАЈАНСТВЕНА ТЕТКА

— Тетка, јеси ли и ти била у Нојевој лањи!

— Како је то глупо питање! Разуме се да нисам!

— Па како се онда ниси удавила!

Власник и издавач: «Просветна заједница» в. д. Добрачина бр. 30/II.

Штампа: Штампарија «Луча», Кр. Наталије бр. 100, Тел.: 21-272.

Сваке недеље ПРИЧА МУКЕ једног човека

Ушао сам у башту Бајловкијеве пивнице свињ у седам часова. Лела башта, меркантилна, нема шта. Музика логано свира, чисти чаршави, зеленило, под пометом водом, муво нема али баш ми једно једно, како из ове гадике у Београду има безброј... Дакле, сасвим лело и пријатно, човеку тако лепо малко после дневног рада.

— Келнер, један шприцер! — наручио сам.

Келнер је услужно пожурио да ми донесе пиће. Са леда. Управо је тако мислим, како ће се тај хладан шприцер сплетати са сланим мезе осушеним грло, кад ме неко узхвати за руке.

Једна девојчица нудила је цвеће.

— Не треба ми — рекао сам. Она је упорно стајала и даље.

Изадго сам банку и доо сам јој. Отшла је.

Дакле, шприцер ће скоро дође, па шта, ако буде један мало, заслужно сам ваљда још један после тога. Нисам ову мисао

чи завршио, а с десне стране стола појавио се један погрбљени чича.

— Уделите који динар...

Доо сам му банку.

Отшао је чича. На вратима се појавио келнер, видим, нос ми шприцер. У два скока био је код мене. Ставио је шприцер на сто. Обухватно сам га целом шакицом свад лед! Затворно сам појавио очне капке, зтео сам да уживам у тој знатној текућини. Али, био сам прекинут. Појавио се човек из музике са својим тасом. Доо сам две банке бакшиша, човек се пристојно и лепо захвално и отишао.

И на концу одлучио да попијем шприцер, јер сам већ занста био јако жедан. Приносио чашу устима, кад ме прекине у тој светој дужности мали одрпанац:

— Бугарске цигарете, изволите!

— Не треба ми...

— Узмите једну кутњу...

— Али не треба ми...

Једва сам се отресао дечка. Ето, не могу никако да будем две секунде на миру. Не могу мој рођени шприцер да попијем... Поново сам принео чашу устима.

Испред мене, челом у чело, појавио се један слепи мивалд. Није ми изговорно ништа. Доо сам му две банке. Полако је одгегло до другог стола.

Почела ме ствар нервирати, почало. Хитро сам принео чашу устима. Ох, ох, оз, ладна, божанствена текућина првим гутљајем слика се из грло. Пазм, пријатељу, сад другм гутљај, исто тако меркантилним... Али, затрцнуо сам се, попио шприцером и заикашљиво. Онај деран са бугарским цигаретана поново се вратио...

— Изволите бугарске цигарете!

— Губи се! — заречео сам.

Мали се изгубио. Ја сам почео да отресам капљице шприцера са мог одела. И поново принео чашу да испијем остатак.

Испред мене се одједном створила жена са дететом.

— Млади господине, скрота сам, један динар...

Доо сам јој. Зној ме облио.

Поново сам принео чашу. Аха, где поново један гутљај, сад ће други...

Али, најалост. Није ишло. Човек из музике олет се појавио са тасом. Стајао је испред мене као кип, као млади Адонис.

Бацно сам му у тас банку, оставио паре за келнера, оставио непопијени шприцер и изјурио напоље. Нисам се зауставио до Теразија...

Два глуваћа

— О, здраво Перо, шта радиш. Шеташ ли?
— Не, ја шетам.
— А тако?! А ја сам мислио да шеташ...
— Не, не, драги пријатељу, ја шетам...

Осуђеника на смрт теши свештеник речима из Светога писма и позива га да се покаје. Осуђеник однакује руком:

— Шта ми ту причате! За који час ћу лично разговарати с вашим шефом.

— Ниједан пацијент није се досад на мене покалио.

— Разумљиво, мртви не говоре...

— Замисли, Дарвин је тврдио да људи потичу од мајмуна!

— Зар си га познавао?

ПОЗОРИШТЕ

На вратима извесног позоришта у Београду стајао је натпис: „Лси се не смеју водити у позориште“.

Испод тога неки пакостан човек додво: Друштво за заштиту животиња.

— Ах, Милане, како је лепо бити тајно верен. Све ми моје другарице завиде...

— Које вам цигарете најбоље пријају?
— Туба.

Добар дијагностичар

Једна несрећна мајка одвела је своју неуклату шкеру лекару:

— Господине докторе, нагледа ми, да код моје ћерке није све у реду, јер јој трбух непрестано расте.

Пошто је прегледао, лекар рече:

— Немојте се бојати, госпоно, госпођица има гасове које треба евакуисати.

Неколико месеци после тога срео је лекар госпоњу:

— Како сте, госпоно, шта радите?

— Ето, возим гасове моје ћерке, који су се евакуисали прошлог месеца!

ВИШЕВИ тасами макавалама

Лекар — вереник

— Јеси ли чула да је Лела раскинула веридбу с доктором Јовановићем?

— Да, он је тражио од ње да

му врати све поклове и послао је рачун за деветнаест посета.

ПАМЕТНО

Неког злочинца осудили на ве-

шала, али се он у затвору разболео и вешање је морало бити одложено. Кад је оздравио, лекар је суду поднео следећи реферат: „Осуђеник је оздравио и може поднети вешање без икакве опасности по живот“.

Барометар

— Да ли је ово Александрова број 9?

— Не, него 99.

— Дакле, ипак сам трезан.

У касарни

Капетан: Да ли ме је ко тражио?

Војник: Јесте господине капетане, један господин је био овде.

Капетан: Са цинкером?

Војник: Не, био је сам.

Добри зетови

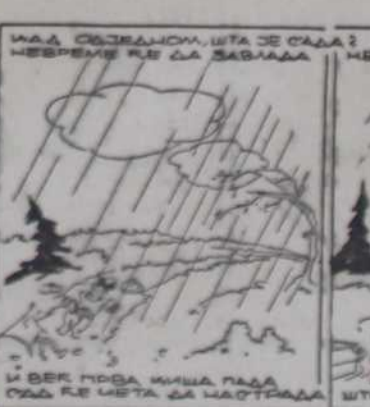
Чиниоци: Господине шефе, хтео бих да идем на сахрану своје таште.

Шеф, (са уздахом): И ја тако ће...

— Дакле, ти не верујеш ни у шта!
— Ја верујем само у оно што могу да схватим.
— Дакле, ипак сам у праву.

ПОРОДИЦА ЗЕЧЕВИК

Међу пријатељицама

Мира: Господин Петровић ми је рекао да сам интересантна!
 Лела: И ти хоћеш да се удаш за човека који је тако брзо почео да те паже.

Трписто малог Јовице

Длаги цика уледнице
 оцу да ти нешто кажем, немој ни-
 ком да пласас, могло би да не
 испадне добро знас какав сам
 малел ја у тим ствалима. Десило
 ми се нешто стласно лепо ја тако
 идем и добијем сапун од цика ди-
 лиса За увал је да Се једном у-
 мијем постено остадосмо без са-
 пуна Па онда нисам се ни окле-
 нуо а цале ме води у центлалу
 За Тетстил и тамо добијем бон за
 стоф и цугехел. Казем цалету ал-
 цу да Будем лаф у новом оделу
 Има сви да пловлисте ко отоман
 од муке кад ме Виде да се Упи-
 цаним. Онда нија се ни то чудо
 Салсило, а центлале за Метале
 мене зове и ја досо да видим
 Стаце сад од мене а неки цика
 узазе Јовице теби тлеба један до-
 бал Бицикл узми који оцес има
 колико оцес. А ја одма зовнем
 цалету а он каже може ли два би-
 цикла да се добију један да се
 ја солтилам а дотле да сте ми
 здлаво

вас
 Јовица

ТАКВА МУ ЈЕ НАРАВ

Гостионичар: Ваш друг је у-
 жасно пијан. Зашто не иде кући?
 Гост: Не знате ви њега. Он иде
 кући тек онда када више не мо-
 же да иде.

— Уделите ми банку, госпођо,
 слеп сам.
 — Како слеп, кад видите на
 једно око?
 — Па добро, дајте ми онда пет
 динара!

СПЕЦИЈАЛИСТА

— Како си излечио кашаљ?
 — Излечио ми Доктор Пеић.
 — Он је специјалиста за катар
 Сигурно је...
 — Не, излечио ме обичним ри-
 цинусом.
 — Заиста?... и више не каш-
 њеш?
 — Не смем ни да помислим.

Она: Кад бих ја умрла, ти би
 тешко нашао жену као што сам
 ја.

Он: А ко ти каже да бих тра-
 жио жену као што си ти?

Агроном: Ви примењујете у о-
 вом воћњаку сасвим застареле
 методе. Уверен сам да са овог
 стабла нисте могли да оберете
 ни десет килограма крушака.

Сељак: Имате право, јер то
 није крушка него јабука.

Жена: Срам те било! Сваке
 ноћи долазиш кући мртав пијан!

Муж: А зар тебе није срамота
 да се сваке ноћи свађаш с пи-
 јаним човеком?

Модеран костим за купање

— Како ти се свиђа мој нови купаћи костим!
 — А где је!

Осигурала се

— Зашто стављаш на сто вештачко цвеће!
 — Доћи ће ми у госте вегете-ријанци.

ЛОПОВ ЈИД И РЕВНОСНИ ЧКАЦ

